

פרשת וישלח

העולם מחזר אחרי חוכמות, הבנות וידיעות מחודדות. אך הרי סוף כל סוף עיקר נקודת החיים סובבת על העתיד, על החינוך של הדור – הטיפול בילדים, בקטנים, ואופק שכלם הלא הוא כל-כך כהה, עד שכל המון ההרחבות של המדעים ושל ההתעמקות שלנו – אליהם לא יגיע.

אולי צריכים אנו ללמוד מזה, שבאמת לא חוכמה וידיעה רבה היא הגורמת לנו אושר, אלא התום של הילדות. וזהו אושרנו – שאנו מקושרים אל החינוך הילדותי בתרבותנו. הקשר הזה לבדו הוא כבר עושה בנו רושם של התקשרות עם הילדות, עם תמימותה, ואיזה זרם של תמימות עובר גם עלינו ומזדלף בקרבנו, להפיג על-ידו את...הערמומיות שנמסכה בנו מבגרותנו.

אשרי מי שיונק מלשד הילדות גם בהיותו איש, גם בזקנותו. אשרי מי שנעשה כבן שנה בלא חטא, בהיותו כבר עמוס במשא של שנים רבות מימי חיי הבלו. הרב קוק.

שעור פרשת השבוע: אליאב לזר

ימי החול		שבת	
5.39	זמן תפילין/טלית	16.18	הדלקת נרות
9.02	סוף זמן ק"ש	16.25	מנחה א' 14.00 ב' 16.25
16.38←16.39	שקיעה		ערבית ושיעור של הרב בני לאו
12.45	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
16.25	מנחה וערבית	11.30	קידוש
16.58	צאת הכוכבים	16.20, 14.00, 12.30	מנחה
20.10	ערבית	13.00	שיעור הרב בני לאו
		16.45	לימוד 'דור לדור'
7.30	שחרית נוער	17.15	צאת השבת

שבת
שלום

אוי אוי אוי אוי אוי אוי

סיפורם של האחים התאומים יעקב ועשו היה במשך הדורות לסיפורו של המאבק בין ישראל והעמים. בסיפור המקראי אין דיכוטומיה מוחלטת בין הרעים לטובים. המקרא קשוב לזעקתו המרה של עשו על גניבת הברכה, ואף המדרש (אסתר רבה ח) תולה את זעקתו של מרדכי במגילת אסתר, כהשבת חוב על העוול שנגרם לעשו.

מפגשם של האחים בפרשתנו הוא סיפור של פיוס. משא השנים לא השכיח את האהבה ("וישקהו", לפי הפשט), אך גם לא היה בו די על מנת לחדש את האחוה.

ברבות השנים ובחלוף הדורות אכן הפך המתח בין האחים לסכסוך מיתי בין העמים. צאצאי עשו ואדום הפכו לסמל הרוע והאיבה ביחס לישראל. והנה הנביא עובדיה בהפטרה לפרשה, מפליג בנבואת כיליון לבני עשו כעונש על שעמדו מנגד ושמחו לאידם של יהודה בשעת צרתם: "והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש, ודלקו בהם ואכלום ולא יהיה שריד לבית עשו" (עובדיה א/י"ח). זעמו של הנביא מופנה דווקא לאדום, למרות שאף ממלכות אחרות פגעו בעמנו התנכרו לו, זאת משום הייחוס המפוקפק שלו, ועוון אבותיו.

בימי הגלות הארוכים התחדד עוד הניגוד בין היהודים בדמות יעקב, והסביבה הנוצרית-גויית בדמות עשו. הגופניות ואהבת הציד של צאצאי עשו, לא הלמו את המזג היהודי הסטריאוטיפי, של יושב האוהלים ואיש התורה.

הסופר **מנדלי מוכר ספרים** מתאר בספר ה"קבצנים" את גירוש היהודים מהעיריה. באירוניה כואבת הוא מביא את לגלוגם של הערלים, ואת השתתפותם במעשה הגירוש בכוחן של אותן "ידי עשו", הגוברות על "קול יעקב" המתואר באירוניה נוקבת כחלש ופחדן.

...וקרונות של איכרים באים נגדנו, והם תוהים בעגלותינו למה הן עומדות ומעכבות את הדרך (...)

ומיד היינו מזדרזים ובאנו להסיע את עגלותינו. והערלים, אף על פי שלא מבני ישראל הם, מעיד אני עליהם שקיימו בנו מצוות "עזוב תעזוב" ועמדו לנו בשעת דחקנו, ובזכות דחיפתם החזקה יצאו עגלותינו מן אמת-המים בשלום. ואלמלא הם, מי יודע כמה היינו מטפלים בהוצאת העגלות, ואפשר שלא הועלנו כלום, קפוטותינו נתלכלכו בטיט וטליותינו היו מתמרטטות, שהרי באמת, מה אנו ומה כחנו? אבל בכח ידיהם של **בני עשו** המלאכה נעשית יפה. הם היו דוחפים כדבעי, ומדחיפתם היה נפר, **שהידיים ידי עשו**. אבל אנו, להבדיל, אין כחנו אלא בפה – **הקול קול יעקב**; וכשהיו הם דוחפים היינו אומרים: דחפו היטב, היטב דחפו, מפני שהקול יפה לדחיפה – ואנו בעצמנו היינו גונחים ומפרפרים בכל אברי גופנו ונראים כדוחפים...

בימי החנוכה הקרבים נזמר ונבקש "דחה אדמון בצל צלמון" אותו אדמון-נוצרי שהתגלגל מאדום הקדום. כל כוחם של בני יעקב בדורו של פייטן "מעוז צור" לא היה אלא בזמזום מליצי של שורות השיר, ושאיפת עידוד מהזכרת גורלם המר של אויבי ישראל בבתי השיר הקודמים.

חיים נחמן ביאליק ידע אף הוא את מוראות הרדיפות והפוגרומים, ושירו מתאר את עשו כהיפוכו המוחלט של היהודי. מההשוואה הזאת יוצא יעקב היהודי כאדם נעלה יותר, שגורלו אחרי הכל טוב, ועל כן מילות השיר שלו מחויכות ומביעות שמחה בחלקו של יעקב:

עשיו משכים לבית המרוזח,
חבית משקים מפיו תיתן ריח.
אוי, אוי, אוי, אוי לעשו גוי!
כוסו - חייו, לשתות חייב,
כי על כן הוא גוי.

עשיו חוזר לביתו בלילה -
אוי לה לאשתו מאגרופ יד בעלה.
אוי, אוי, אוי, אוי לעשו גוי!
זרועו - חייו, להכות חייב,
כי על כן הוא גוי.

יעקב משכים לבית התפילה,
נותן ליוצרו שבח ותהילה.
הו, מה טוב חלק יעקב!
אל צור חייו להודות חייב,
כי שמו יעקב.

יעקב חוזר בערב אל נוו,
אשתו וילדיו משמחים לבבו.
הו, מה טוב חלק יעקב!
בניו - חייו, לגדלם חייב,
כי שמו יעקב.

עשו של ביאליק אינו אלא בעל ואב מכה ושיכור, ואילו יעקב איש משפחה אוהב ומסור. כל אחד מהטיפוסים הוא תוצר של הכרח היסטורי וגנטי המחייב אותו לנהוג כפי שהוא נוהג ("להכות חייב כי על כן הוא גוי").

אם נחזור לסיפור המקראי ניוכח שהוא אכן התווה את המיתוס של השונות והאיבה, את יחסי השעבוד והכוחנות. אך ההשתלשלות ההיסטורית הטעינה את הסיפור הפרטי במטען גורלי, אותו הדגמנו לעיל. ואולם, בניגוד ליעקב אשר הכין לעצמו חלופות שונות לקראת המפגש עם אחיו המאיים: דורון, תפילה ומלחמה, דומה שצאצאיו לא ידעו אלא פחד, מנוסה וגידופים של הגוי המרושע. כידוע, לא פעם הכרזת מלחמה אינה ביטוי לביטחון וכוח, אלא דווקא לחשש וחולשה. במציאות בת זמננו, כאשר עוצמתם של בני יעקב במדינת ישראל שוב אינה מוטלת בספק ניתן לבחון שוב את המיתוס הקוטבי בין אדום לישראל, ולבדוק את התאמתן של חלופות שונות לקשר עם ה"אחר" ברוחו של יעקב אבינו בצאתו לקראת אחיו.

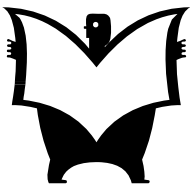
רותי לזר

מאת מצרפת הצלון:

הפעם בעלוננו אנו מרחיקים את המבט - אל קיבוץ עין-צורים השכן, אל הנעשה במדינה, אל יחסי ישראל והעמים, לושינגטון, ואל כדור הארץ - ומה נכון לעשות כדי לשמור עליו...
קראו ותהנו!

לקראת עלון חנוכה שיצא אי"ה עוד שבועיים, אנו מבקשים לקבל מכם, קוראינו היקרים, סיפורים הקשורים בניסים שקרו לכם או ליקיריכם.
תודה מראש!

האם מותר להניח בפחי המיחזור עלוני פרשת השבוע?

לפני מספר חודשים שוחחנו במסגרת שיעורי ההלכה בליל שבת על שאלת השלכתם למיחזור של עלוני פרשת השבוע שתפוצתם מתרחבת משבוע לשבוע. שקית הגניזה מתמלאת בכל שבוע, עובדה המכבידה מאוד על אחראי הגניזה. להלן קיצורם של דברים, בתקווה ליישום הלכה למעשה.

א. תשובת הרב פיינשטיין על ספרי משנה וגמרא שבלו

עיקר ההיתר מבוסס על תשובתו של ר' משה פיינשטיין (שו"ת אגרות משה אורח חיים חלק ד סימן לט), המתיר להשליך דברי משנה וגמרא ופוסקים שלא מוזכרים בהם 'שמות' (=כינוייו של הקב"ה) ללא גניזה כלל. יסוד הדברים נעוץ בהבדל בין קדושת ספרי תורה לקדושת ספרי לימוד של משנה וגמרא. קדושת ספרי הלימוד נובעת מהיכולת ללמוד מהם, שהרי ביסודם של דברים ההלכה אסרה על כתיבת תורה שבעל פה. לכן כאשר הם אינם יכולים לשמש לפונקציה שלה הם נועדו – פקעה מהם הקדושה. כמובן שמכלל זה יש להוציא חומשים ותנ"כים או סידורים שניתנו להיכתב ויש בהם אזכרות מפורשות. זוהי מסקנו של הרב פיינשטיין:

ולענין מעשה הוא ברור אצלי כמו שכתבתי, ויש לאסור בחומשים וספרי תנ"ך שבהם נמצאים 'שמות' וכן סידורים מאלו שמדפיסים בשמות ממש, אבל מהספרים שבתורה שבע"פ שהם משניות וגמ' משני התלמודים וכל ספרי רבותינו הראשונים והאחרונים והספרים הנדפסים מחכמי הזמן וכל הירחונים כשנקרעו ולא שייך שילמדו ויעיינו בהם ואף ששייך שילמדו בהם לפעמים אך ברור שלא ילמדו ולא יעיינו בהם כאיזה דפים שלמים נמי מותר.

ב. האם ניתן להקיש מגמרות שהתבלו לעלוני פרשת השבוע חדשים?

ר' משה פיינשטיין מסביר בתשובתו שגם אם בחלק מסוים מהגמרא ניתן עדיין ללמוד, אבל עקב מצבו הכללי של הכרך לא יהיה מי שישתמש בו, הרי שמטרתו העיקרית שהיא הלימוד – לא תצא אל הפועל וממילא ניתן לומר שהקדושה פקעה. ניתן לומר כך גם לגבי העלוניים שנועדו לשמש את הקוראים במהלך השבת הקרובה (שהרי בשבת הבאה יצא עלון חדש, וכן באותה פרשה בשנה הבאה יצא עלון חדש), פקעה קדושתם עם צאת השבת. יש כמובן לשים לב שלא נכתבו בהם 'שמות', אזי הם מחוייבים גניזה.

ג. קיימות

נראה שכיום ניתן להוסיף גם שיקול זה במערך השיקולים. כאשר אנו יודעים ומודעים לחשיבותם של יערות הגשם ההולכים ונכחדים עקב צריכת הנייר, ומודעים לחשיבות הגדולה שלא להרוס את העולם שהקב"ה נתן לנו לשמור עליו.

ד. אלו דברים חייבים לגנוז?

ספרי תורה שהתבלו חייבים בגניזה, וכן תפילין ומזוזות. גם חומשים, סידורים וספרי תנ"ך. בנוסף לכך אם מצאנו את השם המפורש (שם הווייה) או אחד משבעת הכינויים של הקב"ה כתובים אפילו בעיתון סתמי, הזמנה לארוע וכד' – יש לגנוז את הכינוי (א-דני, א-ל, א-לוה, א-להים, א-להי, ש-די, צב-אות).

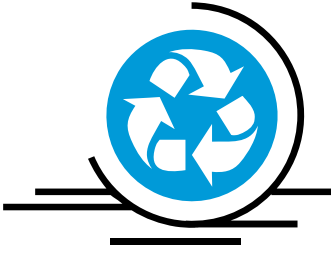
ה. מסקנה

יש להניח את עלוני פרשת השבוע בפחי המיחזור הפזורים בקיבוץ.

ו. חידה יישומית

האם את עלון 'עלים' של השבת מותר להשליך לפחי המיחזור או שמא הוא חייב גניזה בגלל פינה זו?

38 קטן לאדם 38 דולר לאנשות

איפה אפשר למחזר בסעד? לטובת כל השואלים והמתלבטים

- בקבוקי פלסטיק למיניהם – במתקנים, כלובי המתכת, המפוזרים בקיבוץ.
- בקבוקי זכוכית ובקבוקי פלסטיק קטנים שיש עליהם פיקדון – בארגזים ליד פחי האשפה.
- מכשירי חשמל – במיכל הפלסטיק שליד הספרייה הישנה (מול מגרש המשחקים שליד ו. חינוך).
- בטריות – בכלבו, ובפתח המנהרה לחדר-האוכל (ליד תמונת הגדי"שניקים), ובמתקני הבקבוקים.
- תרופות שפג תוקפן – ניתן להביא למרפאה.
- נייר לבן ועיתונים – בפחי אשפה או שקיות כחולות, שנמצאים :
בחדר-האוכל – בחדר סידור רכב, מול הדואר (מתחת למדרגות) וליד ו. תרבות.
בנוסף : ליד ביי"ס, ליד פח האשפה של בית לנדאו – סימון – שלומי, וליד הספרייה הישנה.
(ניתן לשים שם גם ספרים ישנים).
- דיסקים, וחוברות עם תמונות – אפשר להביא למשרד הגיל-הרך, לצפרי.
- בגדים – מחסן יד-שניה, היושב מתחת לבית-הכנסת.
- עלונים – אפשר להחזיר לאחר הקריאה לת.ד של מערכת עלים, הגליונות נשלחים למנויים חיצוניים.
- קרטון – בקרטוניה שברמפה התחתונה של חד"א.
- קומפוסט שכונתי – האם יש מי שירים את הכפפה??

תודה לקוראת חיה קופלד על הרעיון!

לאילה ורמי רבי
ולכל המשפחה
מזל טוב מקרב לב
להולדת הבת!

למרי ואורן סלומון
ולכל המשפחה
ברכת מזל טוב לבבית
להולדת הבן

לרותי וחנן פינקלשטיין
ולכל המשפחה
מזל טוב וברכות לרוב
להולדת הנינה
נכדה לאסתר ק'ה ויגאל חבר
בת לרעות ומשה וינברגר

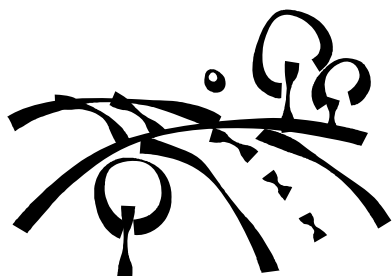
**ה'דצתס כ' אנחנו על אפת האונות ישראל,
וכי חכר'ינו מ'י'צ'ים אותנו ככוד? ב'ל'ר'יות האלור?**

בשבועות האחרונים הוצגה בגלריה שבקיבוץ מגן תערוכת הציורים של גילי זיוון, "נוף מולדתי". לצערנו, לא ניתן להעביר במדיום של העלון את משיחות המכחול והצבעים היפהפיים של הכלניות ושל הנוף המקומי המושכים כל-כך את העין בציוריה של גילי. חלק מהעבודות הוצגו במועדון לחבר לפני מסי' חודשים, אך בגלריה שבמגן הוצג אוסף רחב יותר של ציורים, רובם ככולם ציורי נוף כפי שמעיד שמה של התערוכה. מבקרת בשם נחמה וולף, מן המושב השכן-תקומה, התפעלה כ"כ מאחד הציורים, עד שכתבה בעקבותיו שיר:

**"הם מצמצמים עצמם
להרחיב מקומו,
מכופפים בענווה גבם
להודות לו שהוא מקיימם,
והוא משלשל מטה מסכי יקרות
בשלל גוונים ואורות,
עוטף כל ענף וגזע בחום וברוך,
ומוסיף עוד קרן אחת מהאור הגנוז לדורות.**

לגילי, התבוננתי בתמונה ולא יכולתי להסיר עיניי ממנה היא עוררה בי התרגשות ורוממות... השארתי אותה על שולחני במשך שבוע ויותר... עד שהצלחתי לנתב את ההתרגשות למילים ומשפטים מרגיעים".

השבוע ננעלה התערוכה, ובמוצאי שבת הקרוב תפתח בגלריה במגן תערוכת הפסלים של חברנו שי אבירם. מומלץ לבקר! נשמח לקרוא בעלון רשמים של המבקרים בתערוכה.

במלאת 30 לפטירתו של יקירינו

יקותיאל זלמן כ"ץ ז"ל

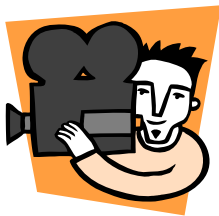
נקיים אזכרה ביום חמישי, יט' כסלו, 15.12.

היציאה לבית העלמין, ליד המזכירות בשעה 15:30.

לאחר מכן: תפילת מנחה במועדון

לימוד משניות מפי הרב ארי

דברי זכרון – אהרן כ"ץ.

גולן רייז, בן 33, נשוי+3, בן קיבוץ עין צורים בתהליך קליטה בקיבוץ, עוסק בשנים האחרונות בבימוי קולנוע.

גולן כבר יצר בשנים האחרונות כמה וכמה סרטים מוערכים, ביניהם "הפרלמנט של ארוחת הבוקר", שסיפר את סיפורים של וותיקי עין-צורים המתמודדים עם השינויים בקיבוץ, דרך הפריזמה של ארוחת הבוקר המשותפת, אחד הסימנים האחרונים לשיתופיות של פעם בקיבוץ.

סרטו החדש, "חסימות" (סרט קצר, 22 דק'), זכה בפרסים יוקרתיים בפסטיבל ירושלים וכן בפסטיבל מינכן, ומוסיף להכות גלים. לרגל המאורע ביקשתי לשמוע ממנו קצת יותר על מאחורי הקלעים של הסרט.

גולן, איך נולד הרעיון לסרט?

הרעיון התחיל ממונולוג שכתב בחור בשם דוד סנה בקורס משותף עם מגמת תסריטאות בבית ספר "מעלה". במונולוג מסופר על אמא שצורחת על הבן שלה במחסום. אני מאוד אהבתי את הרעיון, ויחד התחלנו לפתח את הסיפור. את ההשראה לכל הסיטואציות לקחנו מהשירות הסדיר ומהמילואים שלנו במחסומים.

אני זוכר רגע אחד מכוון, כאשר פיקדתי על מחסום בדרום הר חברון. הייתה התראה חמה, שבוע לפני כן דקרו חייל במחסום שכן. השעה הייתה 6 בבוקר, היה תור ארוך, ראיתי אבא בן 50 בערך, והבן שלו בן 16 עומדים יחד, שקיות של פיתות בידיים והם עומדים ממתנינים. ישר דימינתי אותי ואת אבא שלי עומדים ככה, זה היה חזק. המורכבות הזו לא פשוטה, אבל אני מוכן להודות בה. הדור שגידל אותי לא הציג בפני מורכבות, אלא רק נכון ולא נכון, שחור ולבן, צודקים-טועים. אני גיליתי עולם אחר כשעמדתי שם ולכן עשיתי את הסרט הזה.

האם תוכל לשתף אותנו בסיפורים מיוחדים שקרו לך במהלך העבודה על הסרט?

אחד הסיפורים הכי חזקים זה המפגש עם נשות "ווטש" (watch) האמיתיות. במהלך ההכנה שלי לבימוי הסרט, נסעתי איתן למשמרות של ממש. הייתי חלק מהן, עם תג ודגל של הארגון. נכנסנו יחד למחנות פליטים, אם לא הייתי שייך לארגון מזמן היו הורגים אותי, אבל אותם מכבדים שם. בכל מקרה, ראיתי את גדר ההפרדה מבפנים, מתוך מחנות הפליטים. זה מראה מדהים - הכול מלא בגרפיטי, טקסטים בערבית, ציורים מרשימים. לאחר מכן, עמדתי יחד איתם במחסום הכניסה לארץ, הם רצו להראות לי כמה זה קשה, ובאמת זה כך.

היה משהו מרשים בנשים הללו: דעותיהן אינן דעותי אבל יש להם טיעונים חזקים, שבאים מנקודת מבט ציונית לא פחות ממני, יש להן ידע רב, הן אינטלקטואליות ומכירות את השטח. התרשמתי מאוד, למדתי, ואני חושב שבזכותן הדמות של אשת "ווטש" בסרט לא פלקטית באופן מובהק. כשיצאנו מהמחסום, חייל אחד צעק עליהן דרך המיקרופונים של המגדל. מנהלת המשמרת אליה התלוותי לצחוק ולצעוק: "איך אני אוהבת שמגדל מדבר אליי", זה היה נורא מצחיק ונורא עצוב. בכל מקרה זו היתה חוויה ממש מיוחדת.

האם השתנו דברים בהנחות היסוד שהיו לך לפני הצילום ואחרי?

כן. אחת השאלות המרכזיות ששאלתי את עצמי במהלך הסרט זה האם נשות "ווטש", או כל התערבות אזרחית אחרת בסיטואציות הללו משפיעות מוסרית על התנהלות החיילים. לפני הצילומים התשובה שלי הייתה לחלוטין לא, זה רק עושה נזק. לאחר עשיית הסרט התשובה שלי היא כן. הן משפיעות מוסרית על בחירות החיילים, בדרך כלל לחיוב. מה שכן, ישנו גבול מסויים שבו הן צריכות לעצור וללכת אחורה. לצערי, במציאות לפעמים צריך להגדיר להן אותו בצורה נוקשה. גם הסרט עצמו עוסק בזה ונותן את הפתרון שלו לעניין.

אילו דילמות העסיקו אותך במהלך העבודה על הסרט?

הדילמה המרכזית הייתה סוף הסרט. איך לסיים, האם לפוצץ או לא? האם האמבולנס ישתחרר חופשי בלי נפגעים? אם יש פיצוץ, אז מאיפה הוא בא אם בכלל? אני לא רוצה לגלות את סוף הסרט. אבל הבחירה הייתה קשה, הרצון היה לא לבחור דווקא צד, אלא להמשיך להוליך את הצופים אל המורכבות הבלתי אפשרית הזו. הקצין, (אותו משחק אורי לחמי מהסדרה "סרוגים"), גיבור הסרט, לא ממש יודע מה לעשות אבל הוא חייב לבחור. העניין הוא שכל בחירה משמעותה אסון. הסוף היה חייב לתמוך בזה. הסוף אכן דרמטי ובכל זאת משאיר הרבה מקום למחשבה.

ומה לגבי תגובות הקהל?

תגובות הקהל עד כה, מההקרנות שהיו, חזקות מאוד מאוד. הסרט הוקרן לראשונה בפסטיבל ירושלים, שם הוא זכה במקום הראשון, היה שקט של דקה לאחר ההקרנה, אפילו לא ממש היו מחיאות כפיים, די פחדתי, אבל אחרי זה התחילו להגיע תגובות חזקות מאוד. לא מזמן חזרתי עם הסרט מפסטיבל מינכן, ולהפתעתי התגובות שם היו חזקות עוד יותר. בעיקר הגרמנים ראו בסרט הזה נקודת מבט חדשה, אחרת שלא ראו עד כה. זה גרם להם להבין טוב יותר את הסיכסוך. הסרט שם זכה בפרס על דיאלוג בין תרבותי, והרבה צופים ומפיקים גרמנים גילו בו עניין. אני חושב שרוב התגובות מדברות על שוק מסויים שאתה חווה במהלך הסרט, הכול נראה נכון ולא נכון באותה מידה, אתה ממש מסוגל לבחור, וכל רגע הופך את הסיטואציה למורכבת עוד יותר.

איפה אפשר לראות את הסרט?

את הסרט ניתן יהיה לראות במסגרת הקרנת סרטי הגמר של "מעלה" ב 27 לדצמבר בסינמטק ירושלים וחודש לאחר מכן בסינמטק תל אביב. צריך להזמין כרטיסים מראש. בהזדמנות זו חשוב לי לציין את האנשים היקרים השותפים לסרט: הפקה- אוהד דומב, עריכה - יניב רייז, צילום- משה חורי, תסריט: דוד סנה ואני.

תודה רבה גולן, עלה והצלח בהמשך הדרך!

(רשמה: אסרת).

הודעות:

1. דת:

השבת פי' וישלח, מתארח פה הרב בני לאו ומשפחתו אצל רחל כהן.

הרב בני נענה לבקשתנו לתת שיעור בערב אחרי ערבית ועוד שיעור בצהריים, בשעה 13:00.

תפילת מנחה תתקיים לאחר השיעור, בשעה 14:00.

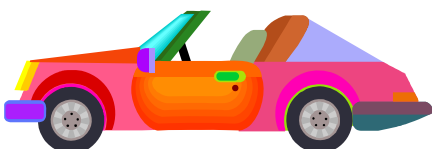
נושא השיעור: חרם צרכנים ושיקולים חברתיים בפסיקת ההלכה.

הציבור מוזמן.

1. רכב:

רכבים לחופשת חנוכה יש להזמין עד לתאריך 12/12.

לא נוכל לטפל כראוי בהזמנות שיתקבלו לאחר תאריך זה.

המודרת הפצוצה היא החברה הפצוצה כולה

יצחק מאיר

עד שלא יהיה ברור לכל כי הדרת נשים איננה פוצעת את המודרות בלבד אלא את החברה כולה, לא תחדל הדרת הנשים מן המרחב הציבורי בארץ. היא תמשיך להיות **יזומה** על ידי סמכויות הרואות עצמן כמחוקקות לגיטימיות בלב או בשולי-היינו הך- הדמוקרטיה הרב תחומית הישראלית, **מגובה** על ידי שלטונות לאומיים או מוניציפאליים, לכאורה בשם הסובלנות הדתית, למעשה בשם ה"קח ותן" הפוליטי, ו**מועצמת** על ידי הסנטימנט הפונדמנטליסטי הגורר עימו אוכלוסיות גדלות והולכות בנות הדתות כולן אל מרחבים בהם משמש הנוף הדתי רקע לרעשים ולגעשים של הקצנה לשמה.

הדרת הנשים איננה מעשה של הכתבה כוחנית של נורמות התנהגות ונורמות משפטיות, מערכות איסור חברתי ומערכות מיצוב כלכלי על הנשים בלבד. היא **משתמשת בהן כאובייקטים** לשם הכתבה כוחנית של נורמות התנהגות ונורמות משפטיות **על החברה כולה**. שלילת שוויון הערך והמעמד של האישה בשם תביעות הלכתיות, ששורה מכובדת ורחבת דעת של תופשי תורה ומלמדיה רואים אותה **כאנכרוניסטית**, הוא אחד מן האמצעים בהם מבקשת חברה אידיאולוגית המאמינה באמונה שלימה כי שליחותה עלי אדמות הוא להשתלט על גורלה של מדינת ישראל היהודית הנגאלת להחיש את השגת מטרותיה הנכספות. זאת הדראמה. משתמשים בנשים בדרך אל הגאולה.

המתודה היא רציונאלית ואפילו שקופה. האיסור החל על גברים להאזין לשירת נשים מושתת על יסודות הלכתיים אוטוריים שהוכשרו מחדש כיסודות עולם. לשם קיומו של האיסור הזה נדרשת האישה לא לשיר במקום בו גברים עשויים להיחשף לקול שירתן. הערכים החילוניים של זכויות אדם, כגון הזכות של האדם לחופש דתי, נכנסים באירוניה חסרת עכבות, למערכה. המדינה נדרשת לכבד את הזכות הזאת. היא נתבעת לכוף את כיבוד הזכות הזאת בשם הסובלנות הדתית- עוד נורמה חילונית פר אקסלנס- על הצבא. מיד צצים כמובן הפרשנים הפשטניים האומרים כי קול באישה הוא צווי שיסודו מיני, כאילו הגירוי הווקאלי מפיל גברים אחר וכדי להצילם מקריסה יצרית, נדרשת האישה להקריב את עצמיותה ושירתה, מפני שתפקידה, כפי שגזר אותו עליה האלוהים, הוא להגן על צבא הגברים שנברא ליפול חלל לפני כל גירוי. זה הבל מוחלט. אין היום, בחברה הגלובאלית בה חיים גם החרדים גם "החרדלים", שום אפשרות, לא הרמוניאלית ולא הורמונאלית, ל"קול באישה" להיחפך למצע מגרה. הכל נעים, ביבשה ובים ובאוויר, בנופים מעורבים בהם אפילו מה שנועד לפתות איננו מפתה עוד. להניח שלהקה של נערות על גשר המיתרים תחוייב ללבוש שק המסווה את נשיותן כדי להגן על בני העיר פן ייתקפו בהרהורי עברה הקשים מן העברה עצמה, היא הנחת הסוואה. העיר נדרשה לאשר את המופע בשם תביעה פסוודו דתית. השתמשו בצניעות הכפויה של נשים כדי לכפות הישג פוליטי על המרחב הציבורי העירוני. עושים כן היום בניסיון לכפות כניעה פוליטית של צה"ל בשם "קול באישה". ברור לכל שאין בה שום חשש למיניות כלל, כפי שלא הייתה תמול, ולא שלשום ולא בשום שלב בו לא בשלה האשלייה כי אפשר להשתלט על גורלה של ישראל כמדינה יהודית. האוטובוסים הנפרדים של החרדים, המדרכות במאה שערים, עריפת ראשי הנשים במודעות חוצות, הן כפייה של נורמות על ידי ציבור סקטוריאלי על פי הגדרותיו הוא, שחש כי כוחו עימו לחייב את הציבור החילוני להתחשב בגדרי התפיסות המוסריות שלו. אבל כל כמה שהוא דומה להדרות האחרות, כגון שירת נשים, כגון נעילת הזדמנויות לשילוב מקצועי בצה"ל מפני הפגיעה הפוטנציאלית של קרבת יתר בין חיילים לחיילות, הוא שונה לחלוטין, מפני שהציבור הדתי המשרת בצה"ל אינו סקטוריאלי. הוא אינו בא להגן על עצמו. הוא בא לקבוע את הנורמות על פיהן תתנהל המדינה, המדינה כולה, האהובה שלו. אמירה כגון "מוטב לעמוד בפני כיתת יורים ולא להיכשל בעמידה בפני שורת מקהלה מעורבת", איננה אמירה של

קידוש השם, של מעטים נרדפים על ידי שלטון אטום מציות להלכה. היא **אמירה כוחנית**, שגוזרת יותר על המשטר החילוני-בינתיים- מאשר על החייל הדתי. היא חותרת לשלטון על בסיס האמונה כי חוקי ההלכה, כולה, ללא סייג בין חוקי הלכה כאלה או אחרים, קודמים בכל תנאי על חוקי המדינה אם אלה אינם מוכשרי הלכה. הדרת הנשים של קול באישה היא כלי ביד הגשמת האידיאל הזה.

יתירה מכך, כיוון ששליטת שוויון הערך והמעמד של האישה נוגד את חוקי היסוד האוניברסאליים של כבוד האישה באשר היא אדם, כיוון שאין שום היתר לשעבד את הזכות של האדם לחופש הדת על חשבון זכות האדם לחירותו, אם איש הוא או אישה, אם גבר הוא אם ילד, אם, יהודי הוא אם לא יהודי, הופכת הדרת הנשים לנושא של התמודדות על אכיפת החוקים במדינה. אי אכיפת החוקים היא פגיעה בכלל הציבור, לא רק בציבור הנפגע ישירות מאי אכיפה כזאת או אחרת. **המודרת הפצועה היא החברה הפצועה כולה.**

"סוף דבר הכל נשמע את האלוהים ירא" אמר החכם מכל אדם. גם קולה של התביעה לשמור על מסורות של גדרי צניעות שונים לגברים ולנשים הוא קול לגיטימי. יש מחיצות בבתי הכנסת ותהיינה מחיצות בבתי הכנסת ויש גדרי לבוש היפים לנשים יותר מאשר לגברים ויש קדימויות התנהגות הנשמרות דורי דורות. הכל תלוי ב"את האלוהים ירא", באמת, בקידוש הכבוד ההדדי, בשמירה על חירויות האדם, כל אדם, עם רוחה הרחבה מיני ים של היהדות. דרכיה דרכי נועם, וכל נתיבותיה שלום. הדווקנות היא מן השטן.

יצחק מאיר

יצחק מאיר, חבר הקב"ד, איש חינוך וסופר, היה יו"ר עולמי של המחלקה לחינוך ולתרבות תורניים בתפוצות בסוכנות היהודית, וכן כיהן כקונסול כללי של ישראל בקנדה, ושגריר ישראל בבלגיה ובשווייץ.

הביאה לדפוס: שנה צברון

ניסוי אן החיים

בוושינגטון הבירה, בתחנת רכבת תחתית בבוקר ינואר קר בשנת 2007, עמד אדם עם כינור וניגן 6 יצירות של באך במשך כ-45 דקות.

במשך אותו הזמן עברו כאלפיים איש בתחנה, רובם בדרך לעבודה. כעבור כ-3 דקות, אדם בגיל העמידה שם לב לכנר. הוא האט את קצב ההליכה, נעצר למספר שניות, והמשיך לדרכו.

כעבור 4 דקות: הכנר קבל את הדולר הראשון. אשה זרקה את הכסף לתוך הכובע והמשיכה בדרכה מבלי לעצור. לאחר **6 דקות:** צעיר נשען על הקיר כדי להקשיב למוסיקה, ואז הביט בשעון היד שלו והחל שוב ללכת. לאחר **10 דקות:** ילד כבן 3 נעצר, אך אמו משכה בידו והמשיכה ללכת. הילד נעצר שוב כדי להביט בכנר אך האם דחפה, כשהילד כל הזמן מביט לאחור. פעולה זו חזרה על עצמה עם ילדים נוספים אך כל ההורים ללא יוצא מן הכלל הכריחו את הילדים להמשיך במהירות לדרכם.

45 דקות: הכנר ניגן ללא הפסקה. במשך כל הזמן הזה עצרו 6 איש בלבד כדי להקשיב למשך זמן קצר. כ-20 איש נתנו כסף תוך כדי הליכה בקצב הרגיל. הכנר אסף 32 דולר בסך הכל.

כעבור שעה: הכנר סיים לנגן וחזר השקט לתחנה. איש לא שם לב לכך ולא היו מחיאות כפיים. לא היתה כל הכרה.

איש מן העוברים ושבים לא ידע כי הכנר היה ג'ושואה בל (JOSHUA BELL), מן המוסיקאים הגדולים בעולם כיום. בל ניגן מן היצירות המורכבות ביותר שהולחנו אי-פעם, בכינור ששווי 3.5 מיליון דולר. יומיים לפני הניסוי, הופיע בל באולם מלא בבוסטון לצופים ששלמו בממוצע 100 דולר לכרטיס, כדי לשמוע אותו.

הסיפור אמיתי.

ג'ושואה בל, מנגן "אלמוני" בתחנת התחתית בווינגטון הבירה, גויס ע"י עתון הווינגטון פוסט כחלק מניסוי חברתי בנושא "תפיסה, טעם, וסדרי עדיפות של אנשים".

הניסוי מעלה מספר שאלות:

- בסביבה רגילה, בשעה שאנו לא מצפים לה, האם נשים לב ליופי ?
- אם נשים לב, האם נעצור כדי להנות ממנו ?
- האם אנו שמים לב לכשרון בהקשר לא צפוי ?

מסקנה אחת אפשרית מן הניסוי היא :

אם אין לנו רגע לעצור ולהקשיב לאחד המוסיקאים הדגולים בעולם, המנגן מן המוסיקה הטובה ביותר שהולחנה אי-פעם, על אחד מכלי הנגינה המשובחים ביותר שקיימים כיום....

כמה דברים נוספים אנו מפספסים תוך כדי הריצה שלנו דרך החיים ?

תהנו מן החיים עכשיו....יש להם תאריך תפוגה !

ווינגטון פוסט, ארה"ב

תרגום: שרה פולק

ענף הלול מהווה כ 17.8% מכלל ערך הייצור החקלאי ו 46.0% מערך יצור ענפי בעלי חיים. בשנת 2010 הסתכם ערך הייצור בענף הלול בכ 4.27 מיליארד ₪, ייצור המבטא ירידת ערך ריאלית של 2.5%, שנבעה מעליה כמותית של 2.2% וירידת מחיר ריאלית של 4.6%.

ערך הייצור בשלוחת הפטמים הסתכם בכ 2.64 מיליארד ₪, המהווה מעל ממחצית ערך הייצור בענף הלול. סך ייצור הפטם הסתכם בשנת 2010 בכ 450 אלף טון בשר. מעניין לציין כי צריכת העוף על שולחן משקי הבית בישראל היא מן המובילים בעולם – כ 48 ק"ג בשר עוף לנפש/לשנה.

ייצור הפטמים מתרכז בעיקר בגופים גדולים (אינטגרציות) כגון: מילועוף, עוף טוב, עוף עוז, אמבר-תנובה, עוף הגליל, אך בנוסף עדיין קיימים גם משקים קטנים/משפחתיים בענף, ובסך הכול פועלים כיום כ 500 משקי פיטום. בסעד עומדת חוות לול הפטם על כ – 4.5 דונם, ובעזרתם אנו יכולים לייצר כ – 125 טון למדגר. המשמעות היא בין 650 ל – 800 טון שנתי, תלוי במספר המדגרים, ואנו נחשבים למגדל קטן (אך איכותי).

כבר לפני מספר שנים נצפה עודף של הצע פטם בהשוואה לצריכה. כמו בכול שוק משוכלל, הביא הדבר ירידת המחיר לצרכן. המשחטות אשר קנו את הפטם על פי הסכם - 88% ממחיר מטרה, נאלצו למכור את התוצרת המעובדת במחירי הפסד ללקוח הסופי.

עקב המשבר אליו נקלע הענף, הוצע הסדר כולל למגדלים במתווה שמטרתו התאמת היקף הייצור לכמות הצריכה. המועצה הציעה הסדר של ריווח המדגרים תוך מתן פיצוי מסוים למגדל. המטרה הייתה להפחית את כמות הפטם. למרבה האירוניה והצער (אולי הטיפשות) הגבלת מכסות הייצור, לא כללה הקפאה של בניית לולים חדשים, ובשנת 2010 המשיכה המגמה של בניית לולי פיטום והטלה, על פי הערכה, ונבנו כ 300 – 500 דונם לולים חדשים לגידול פטמים. סך פוטנציאל הייצור בהתאם למבנים מגיע לכ 600 אלף טון, הרבה מעל הצריכה המוערכת בארץ (אין כיום כל יצוא משמעותי של המוצר). את הגדלת נפח הייצור הנ"ל ביצעו בעיקר האינטגרציות הגדולות, אם מתוך רצון להבטיח לעצמן עופות, ואם מתוך מחשבה שהמגדלים הקטנים לא ישרדו ויצאו מן הענף. כחלק ממאבק ההישרדות שלהן, המשחטות התעשייתיות ממשיכות ומורידות את המחיר אותו הן מוכנות לשלם ליצרן. ההסכם לשנת 2010 היה 84% ממחיר המטרה, וכעת מדובר על 80%-82%. על פי מיטב הבנתנו, זה פחות או יותר מחיר עלות גידול.

כיום נעשה ניסיון נוסף לוויסות הכמות דרך בעלי המדגרות שיגבילו את מכירת האפרוחים למי שלא רכש בעבר (מניעת שחקנים חדשים במגרש). אשר עברון, אשר מכיר את "החברים שלו", טוען שהסדר זה לא יחזיק מים. וכאילו לא מספיקות "צרות" אלו, אנו אמורים להסדיר את הלולים שלנו עד סוף שנת 2012, ולעבוד עם רישיון עסק. המשמעות היא השקעות לא קטנות בלולים על מנת להביאם למצב שיוכלו לעמוד בתנאים הנדרשים (כרגע לא ברורות לנו עד תום כול הדרישות על מנת לעמוד בתנאי הרישיון).

אנו בסעד, כמובן קטנים מכדי להשפיע על המהלכים. לדעתי בעת הזו, נדרש מאיתנו להמשיך ולהיות יעילים ככול האפשר, להמתין, "לתת לגל לעבור", ולראות מה ילד יום. בינתיים להימנע מהשקעות גדולות, ולנסות לחשוב "מחוץ לקופסא", על פיתרון יצירתי מעניין. ובעיקר להתפלל ולקוות לטוב.

ואסיים בדברים מתוך משנה תורה לרמב"ם, ספר המדע, הלכות דעות, פרק ד':

ט [ז] "כשירצה אדם לאכול בשר עוף ובשר בהמה כאחד, אוכל בתחילה בשר העוף"